

Farní zpravodaj

farností Blatná, Černívsko, Kadov, Sedlice a Záboří

Číslo 5 (48)

Začátek školního roku 2018

Přátelé,

kdo by neznal Bajaju od režiséra Antonína Kachlíka, nejskromnějšího prince, který porazí nejstrašnějšího draka a zachrání nejkrásnější princeznu českých filmových pohádek. V mnohém mi tento princ připomíná sv. Josefa, který také bez zbytečných řečí konal své povinnosti, jež zcela nečekaně vyplynuly z jeho lásky k jeho snoubence Marii. Oba dva byli rytířského ducha. Rytíř se totiž nikdy neptá po odměně. Rytíř vždy koná svou povinnost bez ohledu na to, co z toho bude mít. Rytíř hájí pozice, které už všichni ostatní zbaběle opustili, a to i tehdy, když se všichni přidávají na stranu nepřítele pod rouškou modernizace nebo přizpůsobení se době. Bajaja jde vždy k jádru věci, Bajaja bojuje, Bajaja drží slovo. Jde mu o podstatu věci, nejde mu o popularitu, lajkování a počty sledovanosti.

Rytířské chování ale nepatří jen do pohádek, potřebujeme ho i dnes. Potřebujeme rytíře, kteří si budou stát za tím, že je jenom jediný pravý Bůh, který se zjevil v osobě Ježíše z Nazareta, že plnost Božího zjevení je pouze v nauce katolické církve, že lidský život je nedotknutelný, posvátný a ochrany hodný od početí v mateřském lůně až po jeho přirozený skon, že manželstvím lze nazývat pouze trvalý a dosmrtný vztah jednoho muže a jedné ženy, že pod způsobou chleba a vína je skutečně přítomný Boží Syn Ježíš Kristus, že neděle je dnem Ježíšova zmrtvýchvstání, a proto se každou neděli účastníme mše svaté. Zůstaňme tam, kde jsme, dělejme to, co děláme, jako Bajaja. A vítězství bude naše.

P. Rudolf Hušek

Zahájení školního roku

Nedělní dopoledne 2. září v Blatné jsme prožili moc pěkně. Již v úvodu mše svaté jsme zjistili, že je mezi námi také P. Karel Vrba. Jeho přítomnost na nedělních mších je pro nás velkým povzbuzením. Díky Bohu za jeho uzdravení a také za všechny ty, kteří mu v nemoci pomáhají a starají se o něho. Kdo se s ním setkal, jistě dosvědčí, že optimismus P. Karla nemocí vůbec neutrpěl a i přes nemoc těla, duševní sílu může rozdávat.

Další události se vázaly na přítomnost dětí a začínající školní rok. Děti totiž na mši svatou přišly s aktovkami, aby jim je P. Rudolf požehnal a také jim vyprosil požehnání pro celý začínající školní rok. Po mši svaté si pak pro ně připravil jáhen František setkání na faře, které se moc vydařilo. Kromě duchovního slova došlo i na vědomosti a to nejen u dětí, ale i u dospělých. Co myslíte: "Kolik vzal Mojžíš do archy zvířat od každého druhu?" ☺

Michaela Valášková

Sůl země

Na kandidátních listinách do říjnových komunálních voleb je (stejně jako v minulých letech) řada jmen, která známe z našich kostelů. Jména křesťanů (nejen z naší církve) najdeme na kandidátkách, různých stran a sdružení, nejen u strany, která má v názvu "křesťanská". Není překvapivé, že se jedná o lidi, kteří jsou aktivní také ve farnostech. Je to dobrá zpráva, že se křesťané aktivně zapojují do správy obce i to, že chtějí prosazovat křesťanské hodnoty v různých uskupeních. Sůl také nemůže zůstat pouze v jedné části jídla a zbytek nelze nechat neslaný. Křesťané jistě mají na mnoho věcí veřejné správy rozdílné názory, stejně jako máme různé názory na život v církvi. Ale je důležité, že spolu umíme komunikovat, že vyznáváme společné hodnoty a máme společný cíl.

Při komunálních volbách je možné volit jednu stranu, ale není to nutné. Je také možné vybrat známé a důvěryhodné lidi, i když kandidují za různé subjekty.

František Jirsa

Z Blatné na Svatou Horu

„Poutník je člověk, který se nebojí vydat pod ochranu Boží a Panny Marie a s pokorou přijímá vše, co ho potká.“

Ve čtvrtek 5. července ráno jsme se sešli v kostele na mši svaté, kterou celebroidl P. Marcin Piasecki. P. Marcin před rokem skončil službu v Blatné a odešel domů do Polska, ale po roce se na několik dní vrátil a strávil s námi část své dovolené. Připomněl nám, že Cyril a Metoděj neměli cestu

naplánovanou, ale šli a hlásali Evangelium. Věděli jak. My jsme putovali po trase Via Nova (www.poutnicesta-vianova.cz) a našim cílem bylo dojít až na Svatou Horu (45 km).

Po mši svaté jsme se shromáždili na farním dvoře. Naložili jsme zavazadla do auta, ve kterém nás doprovázela Ludmila Vlková, krátce se pomodlili a vyrazili svižně na Vinici, kde nám poutnice Maruška připravila posilnění ve formě bublaniny. Na první etapu dlouhou 25 km se vydalo 16 poutníků. Prvních 10 kilometrů nás doprovodili ještě tři poutníci (11, 10 a 6 let) a jedna poutnice.

V Černívsku nás tradičně pohostila paní Urbanová vynikající zeleninovou polévkou a moravskými koláčky. Celý den jsme putovali za vysokých letních teplot. Přes zastávky v Hostišovicích, v Koupi a na Simínském mlýně jsme dorazili do Březnice k ubytovně, kde jsme trochu zmokli. V Březnici byla první naše nejstarší poutnice Maruška (76 let).

V 16 hodin nás v Březnici osvěžil lehký déšť a o 15 minut později jsme dorazili šťastně k ubytovně. K večeri nám kuchařky uvařily maxi buchtičky s krémem. V 19.30 jsme se sešli ve společenské místnosti, kde jsme se pomodlili Korunku k Božímu Milosrdenství a zazpívali písně z Koinonie za hudebního doprovodu Ludmily Vlkové.

Druhý den bylo počasí pro putování příjemné, žádné velké dusno, žádný déšť během cesty. Na zastávce v Tochovicích nás čekala Ludmila Vlková a na zídce pod kostelem pro nás připravila kromě obvyklých lahví s vodou také termosky s teplou červenou polévkou (dovezl P. Marcin z Polska) a opečenou křupavou housičkou (dovezla Ludmila ze své kuchyně). Poslední zastávka – Beránky. Svatou Horu vidíme kousek před námi, ale ještě nás čeká velké klesání a na závěr velké stoupání.

Naše první kroky na Svaté Hoře vedly do kostela. Cestou z kostela do ubytovny, kde jsme se všichni mohli převléci a někteří z nás tam pak i přespali, jsme pořádně zmokli, ale nikomu déšť nevalil, brali jsme to jako příjemné osvěžení po cestě.

A proč chodíme na pouť společně? Individuální putování má něco do sebe, člověk jde svým tempem, nikdo ho neruší v přemýšlení. Ale přeci jenom něco chybí. Společenství lidí - i když jsme každý jiný, máme společnou cestu a jdeme za stejným cílem – to je důležité. Říkáme tomu církev. Domů jsme přijeli unaveni na těle a povzbuzeni na duchu.

Lenka Scheinherrová a František Jirsa

Takové Boží doteky - rozhovor s Jaroslavou Hájkovou

Paní Jaroslava Hájková oslavila letos na jaře kulaté životní jubileum a spolu s manželem Václavem zlatou svatbu. Paní Hájková je jednou z těch, kdo slouží ve farnosti takovým způsobem, že o tom většinou ani nevíme, ale bez jejich služeb by našemu společenství něco důležitého chybělo. Rozhovor probíhal velmi příjemně nejen díky přívětivosti manželů Hájkových, ale i kvůli výborným pouťovým koláčům, které paní Hájková upekla.

Žijete celý život v Blatné?

Vyrůstala jsem ve věřící rodině v Kocelovicích, v chalupě hned vedle kostela. Tatínek měl pevnou víru, opravdu svoji víru žil. Když se dozvěděl o nějakém zlém skutku, říkával: „To mne nemrzí, spíše mne mrzí, že ten člověk nenašel Pána Boha.“ Hrál 50 let na varhany v klášterním kostele ve Lnářích. Doma jsme měli harmonium, tatínek v neděli před odchodem na mši vždycky cvičil, přes týden neměl čas. Byly jsme tři sestry, tři bratříčkové nám jako malí zemřeli.

Když jsem byla malá, byla mše svatá v Kocelovicích každý třetí týden. Když nebyla, chodili jsme pěšky do Lnář, bylo to necelé 4 kilometry.

Děda dělal hrobaře, k chalupě patřila starost o kostel, babička si myslela, že musí na jaře celý hřbitov uklidit sama. Odmalička jsem si myslela, že péče o kostel patří k naší rodině. Péče o kostel se v naší rodině opravdu dědí. Znamená to kostelníčení, péči o květny, o prádlo. Tatínek se v totalitě staral o údržbu kostela. Později s ním spolupracoval P. Václav Čadek, který sloužil v Choustníku a je pohřben v Kocelovicích.

V kostele v Kocelovicích tedy pomáháte od mládí?

Po svatbě jsme 10 let bydleli v Kocelovicích, pak jsme se odstěhovali do Blatné. V chalupě pak zůstala jen moje maminka, byla už stará, a tak jsme péči o kostel převzali. Manžel se staral o to, aby byla střecha a všechno kolem kostela v pořádku. Dělal všechna řemesla - elektriku, truhláře. Když byl v devadesátých letech v Kocelovicích vykraden kostel, manžel udělal závory na dveře do sakristie a opravil zámeček, náš syn instaloval čidla

a poplašné zařízení. Od té doby již kostel vykraden nebyl, ale zažili jsme několik falešných poplachů. Jednou spustil alarm na mém telefonu, když jsme byli u dětí v Praze, museli jsme telefonem shánět někoho v Kocelovicích, aby se tam zašel podívat. Několikrát jsme tam z Blatné jeli i v noci a zjistili jsme, že v kostele létají netopýři.

Jak jste se dostala do Blatné?

Už od 6. třídy jsem chodila do Blatné do školy. Tehdy komunisté rozhodovali o tom, kdo a co bude studovat a kde bude pracovat. Po skončení základní školy jsem si nemohla vybrat, ale musela jsem nastoupit do zemědělského učiliště. Pracovat jsem pak začala v družstvu jako skupinářka. Až později jsem dělala při zaměstnání zemědělskou střední školu v Březnici. V roce 1968 jsem se vdala a po mateřské jsem se měla vrátit pracovat do družstva, ale na mém místě byl člověk, kterému se báli říci, že mám znovu nastoupit, a tak jsem si mohla odejít a najít si jinou práci.

Práci jsem našla „náhodou“ ve velkoobchodě Jednota v Blatné. Šla jsem kolem Jednoty, dělal tam švagr pan Váně, řekla jsem mu, že hledám práci, on to řekl vedoucímu panu Chodorovi, a mohla jsem hned nastoupit. Nejprve jako brigádnice, později natrvalo. Podobných „náhod“ mne potkalo v životě více – jsou to takové Boží doteky. Nejstarší dceři Jarce ještě nebyl rok, když jsem šla do práce, maminka chodila do kravína, manžel dělal na směny ve Zbrojovce, a o hlídání jsme se střídali.

Jezdila jsem jako obchodní zástupce. Když jsem měla dvě malé děti, tak jsem už přestala jezdit a pracovala jsem jenom v Blatné. V Jednotě jsem prošla téměř všechna místa. Dělala jsem tam až do roku 1981, kdy se nám narodila třetí dcera. Od roku 1983 jsem pak dvacet let pracovala v Tesle.

Původně jsme chtěli stavět v Kocelovicích, ale „náhodou“ jsme v roce 1975 dostali možnost stavět řadový dům na Vinici. Stavěli jsme svépomocí, míchala jsem maltu, v roce 1978 jsme se nastěhovali.

Ve vedlejší místnosti si hrají dva vnuci, kteří jsou zde na prázdninách. Kolik jich máte celkem?

Všechny tři děti - Jarku, Václava a Veroniku - jsme se snažili vychovat ve víře. Dvě starší děti jsme vozili na přípravu k prvnímu svatému přijímání do kaple v Hudčicích, odkud pochází manžel. Jezdil tam tehdy P. Škopek z Březnice. U prvního svatého přijímání byli v Bubovicích. Veronika pak chodila na přípravu k P. Heřmanovi v Blatné na faru. Nyní už máme osm vnuků a jednoho pravnoučka.

Během své služby jste jistě poznala řadu kněží.

Třetí dceru nám ještě pokřtil P. Jan Koblih. Ten měl na faře hospodyni, paní Jarmilku Lavičkovou. V roce 1990 přišel P. Heřman Fritsch se starou maminkou, nastěhovali se na faru, postupně jsme ho poznávali. Jednou vyhlásil, že by potřeboval pomoci s úklidem na faře a také někoho, kdo by se ujal kostelního prádla – nabídla jsem se a už mi služba zůstala, pomáhala jsem pak, kde bylo třeba. Asi jsem mu byla z farníků nejbližší, často se se mnou radil. Později jsem pravidelně každý pátek chodila uklízet na faru a také jsem mu pomáhala v kostele.

P. Heřman zemřel na Vánoce 2012. Na Hod Boží Vánoční ještě byla mše svatá a ohlásil, že druhý den mše nebude, že mu není dobře. Donesla jsem mu jako každý rok štědrovečerní večeři, ale později jsem zjistila, že už z toho nic nejedl. Volal mi ještě z nemocnice, chtěl donést pyžamo. Tenkrát byl vikářem P. Jan Löffelmann a u něj sloužil David Mikluš (dnes už je knězem a sekretářem pana biskupa). Měl se tady pro pyžamo zastavit, ale P. Heřman mu dal špatné telefonní číslo a proto nás nenašel. Zemřel 27. 12. 2012 v noci. Krátce před půlnocí mi tu zprávu volal doktor z nemocnice, protože poslední volané číslo v jeho mobilu bylo moje. Hned ráno jsem volala na biskupství. Tak skončila moje služba P. Heřmanovi. Pak jsem ho ještě s pomocí P. Löffelmanna ukládala do rakve. Nikdy jsem si nemyslela, že budu dva kněze připravovat do rakve.

Druhý kněz, kterému jsme připravila oblečení do rakve byl P. Jiří Mráz z Bělčic, který jezdil do Lnář a do Kocelovic. Mše svatá v Kocelovicích byla v 11.30 a pak k nám chodil na oběd. Sám si pral košile i rochety, občas jsem mu nabídla, že mu je vyperu. Poslední rochetu na vyprání u nás nechal v prosinci 1999. Vyprala jsem ji a nažehlila, a nakonec ji měl do rakve. Těšil se, že dožije v hospici svatého Lazara v Plzni. Jak ho tam dovezli, usnul a zemřel – sestřička mi volala, protože měl moje číslo v záznamníku. Zemřel na Štědrý den v noci (25. 12. 1999). Neměl to jednoduché, podmínky na faře v Bělčicích byly těžké. Je pohřben v rodinném hrobě v Březnici.

Při pohřbu P. Fritche jsem poprvé viděla P. Marcina Piaseckého. S P. Marcinem jsme hned navázali dobrý vztah. Všem říkal: „Prosím vás, ty služby, které děláte, dělejte dál.“ Když nám po 4 letech kněžské služby v Blatné řekl, že se bude vracet do Polska, byl to pro nás šok – nemohli jsme se s tím smířit.

Když mi P. Rudolf letos na jaře po mši svaté před celým kostelem blahopřál k narozeninám, velmi mě překvapil a dojal až k slzám.

Jste zapojena ještě do dalších aktivit ve farnosti?

Již od roku 2011 je zde společenství živého růžence. Začali jsme se ho modlit na doporučení mojí dcery Jarušky a stále pokračujeme, za což jsem velmi ráda. Zpočátku nás bylo jen pět, nyní je nás už dvacet a každý den se modlíme jeden předem určený desátek růžence, který se po měsíci mění. Skupinka živého růžence se tak denně pomodlí všechny růžence.

Začátkem letošního roku jsem se zapojila do přípravy občerstvení na kurzu Alfa v Komunitním centru. Kurz Alfa se mi líbil, setkávají se tam lidé stejného smýšlení. Myslím, že by se lidé měli scházet a mluvit o své víře. Je to potřeba, hodně mne to povzbudilo.

Jaké máte další plány?

S pomocí Boží děláme, co můžeme – v Blatné už pomalu "vypřahám". Praní velkého prádla převzali již mladší, zůstalo mi jenom malé prádlo. Prádlo z Polska, kterým nás zásobil P. Marcin, se pere dobře, horší bylo škrobit a napínat plátna. Komu předáme službu v Kocelovicích nevím. Všichni tam říkají: „Jarko, až vy se tady nebudete starat, tak to zde zanikne.“ Ale nikdo se toho nechce chopit. Možná se toho ujme někdo z rodiny, vnučka Vanda studuje 3. rok gymnasia...

Co byste přála blatenské farnosti?

Přála bych si zapojení více mladých lidí. Co si budeme namlouvat - v kostele jsme většinou staří. Věřím, že to poznamenala doba komunismu. Ráda vidím v kostele děti, mám radost, když v televizi vidím setkání mladých. „Pane, ať se to tady také probudí“.

Rozhovor připravil František Jirsa

Oznámení

Blatná

Jak se modlit

Modlit se nenaučíme tím, že budeme pouze poslouchat přednášky nebo číst knihy o modlitbě. Musíme se modlit. Myslíš si, že tvoje modlitba může být vroucnější? Snažíš se o osobnější vztah k Bohu?

V šesti večerech probereme modlitbu, kterou nás naučil Ježíš Kristus a pokusíme se v ní nalézt inspirace k prohloubení naší modlitby.

První setkání je **ve středu 19. 9. v 18 hodin na faře** a pak každou středu až do konce října.

Modlitba Taizé - ve čtvrtek 27. 9., 25. 10., 22. 11. a 27. 12. po mši svaté.

Setkání 30+ bude v neděli 23. 9. v 18 hodin na faře.

Slavnost sv. Václava v pátek 28. 9. z programu vybíráme:

- 14.00 mše svatá obětovaná za vojáky, kteří položili život za naši vlast;
- průvod od kostela na zámek;
- chrámový sbor zazpívá svatováclavský chorál;
- P. Rudolf Hušek přednese poselství sv. Václava pro dnešní dobu.

Svatováclavské setkání dětí a rodičů - v neděli 30. 9. po mši svaté.

Změna času - od 4. října bude **mše svatá ve čtvrtek a v pátek v 17 hodin.**

Přednášky z církevních dějin

Jednou měsíčně ve čtvrtek bude mít v sále blatenského děkanství přednášku novobystřický paulán P. PhDr. ThLic. Jindřich František z Pauly Holeček, OM. První přednáška bude ve **čtvrtek 4. října v 18 hodin** na téma "Setkání sv. Františka z Assisi s ajjúbovským sultánem al-Málíkem-al-Kámilem za páté křížové výpravy roku 1219".

Další přednáška bude ve **čtvrtek 1. listopadu v 18.00** na téma "Duše raněná Láskou, necítí ránu meče!" - mučednictví ve starověké církvi.

Domov pro seniory - mše svatá 6. 10. ve 14.00.

* * *

Bezděkov - v sobotu 22. 9. v Bezděkově mše svatá nebude.

Drahenický Málkov - slavnost posvěcení kostela 14. 10. v 15.00

Sedlice - slavnost sv. Václava v pátek 28. 9. v 9.45

Slatina - slavnost sv. Václava v sobotu 29. 9. v 10.00

Uzenice - slavnost sv. Václava v sobotu 29. 9. ve 14.00

*Vydává pro vnitřní potřebu: Římskokatolická farnost Blatná, Na Příkopech 1, 388 01 Blatná
Webové stránky farností: www.blatna.farnost.cz, www.sedlice.farnost.cz
Příspěvky zasílejte elektronickou poštou na adresu: farni-zpravodaj@seznam.cz
Náklady na vytištění jednoho čísla zpravodaje jsou cca 4 Kč.*